

ca. archiwalny 181

gg. archiwalny IBL

Co znaczy ten kawał cholery?..

U W A G I
O ŚMIERCI NIECHYBNEY
Z PRZEMOWĄ RAYMUNDA KORSAKA,

do miasta leci a leci....

Z przemowy —

66

U W A G I

ŚMIERCI NIECHYBNEY

Postanowiono ludziom raz umrzeć , a potym sąd.

ad Hebr , 9. V. 27.

Smierć królowała od Adama. *ad Rom. 6. V. 14.*

U W A G I
O ŚMIERCI NIECHYBNEY
WSZYSTKIM POSPOLITEY
WIERSZEM WYRAZONE

PRZEZ

XIĘDZA BAKĘ S. J.

PROFESSORA POETYKI

A SUMPTEM JMC PANA XAWEREGO STEFANIEGO
OBYWATELA MIASTA J. K. M. WILNA DO DRUKU NA
POZYTEK DUCHOWNY PODANE ROKU 1766. DRUGI RAZ
NAKŁADEM AMATOROW Z PRZEMOWĄ RAYMUNDA
KORSAKA NA NOWO PRZEDRUKOWANE.

INSTITUT
BADAŃ LITERACKICH PAN
Biblioteka
ul. Nowy Świat 72
Kontakt: 00-330 Warszawa
Tel. 22-62-63, 22-52-31 w. 42

ROKU 1807.

U W A G I

O ŚMIEKACH I KUCHYBNYCH

W SZYBKOŚCI I WYPOWIEDZIALNOŚCI

WIERZEM WYRAKAM

X I E D Z I A K U J E S Y

PROFESORA A. PORTYKI

A SZYBKOŚCI I WYPOWIEDZIALNOŚCI
ORZĄDZENIA MIĘDZYNARODOWE
POZYTYWNE DUCHOWE I KUCHYBNYCH
KAR I WYMAGANIA WYKONAWCZY
KORSAKA I WYKONAWCZY

1877
MAGAZYN
Dziennik
& Nowy
Dobry

ROKU 1807

P R Z E M O W A.

O! Polaku

Współ rodaku,

Czy w kubraku,

Czy w paklaku,

W kapeluszu czy w kapuzie,

Mój Francuzie!

Nadstaw buzie.

I ty tłusty

Niemcze pusty!

Rzuć pekelfleisz i kapusty,

I ty rady czy nie rady

Rzuć menestry, czekolady.

Panie Włochu!

O to z lochu

Xiążeczkę wydobyłą z prochu,

Z myśli pobożną,
W koncept zamożną
Powitay,
Przeczytáy,
I sens, ieśli można, schwytały
Dziś ona wyszła z pod prasy,
Autor zaś iey w tamté czasy,
Był w Polsce Jezuita,
A Polska rzeczpospolita,
Z której teraz kwita.
Proszę, wołam,
Ile zdołam,
Zaklinam cię siaki taki
Ktokolwiek iesteś człowieku,
Chciéy poznać w dzisieyszym wieku,
Dzieło wielkiego Baki.
Tam zobaczysz, iak nasz Baka,
Hippokreńskiego dosiadłszy szłapaka,
Przed sobą pędzi
Na kilka piędzi,

Smierć z wielką kosa

Nagą i bosą;

Pędzi, mówię, na ziemię,

Straszyć ludzkie plemie.

Patrzcie! iak tén potwór nagi

Straszne wszystkim daie plagi.

Tego porwawszy za szyię,

Kościaną nogą w tył biie,

Tego gdy chwyci za żebra,

Wnet nie pospolitá febra,

Zębami,

Szczękami,

Póty dzwoni;

Aż uroni

Duszczkę,

Lubeczkę,

Jedynaczkę,

Nieboraczkę;

Ach! tak tak

Nieborak.

Na kogo spózyrzy ponurá

Już w gardle tego pleura,

Swé sceny zaczyná,

Swé gorgi wyciná

Ostatnie,

Aż w matnie

Człowieka

Z daleka

Porywa

Złośliwa.

Innych znówu tuz, muz, tuz

Już na łbie guz, guz, guz.

Potém przez nabrzmiałé szyie,

Wpadáią apoplexyie,

I w głowie wátory

Jak siano lub wiory,

Zamecą,

Zakręcą.

Komuś daléy potwór srogi

Gdy podagrę wpędzi w nogi;

Próżno nieborak

Jak rak

Słabą nogą wil, wil,

Nie má więcéy życia chwil;

Ból w pischzelach strzyk,

Chory nogą bryk.

Tak bez siły

Do mogiły,

Nie włada,

Upada.

Gdy wréscie z swoiéy szczodroty

Opatrzy kogo w suchoty,

Wnet gorączki

Jak zaiączki,

Po żyłach biegaią póty,

Aż śmiertelné sprawią poty.

Już kumpie poszły na schaby,

Już wzrok dziki oddech słaby,

Ha pokuso!

Na cię kuso,

Amazonka

Już wędzonka,

Tłusty panicz

Cienki iak bicz,

Bez sposobu

Marsz do grobu.

Lecz czy tylko przez choroby

Smierć ma na nas swé sposoby:

Nie masz z tą Jeymością ładu

Wszystkich biie bez układu.

I w szkarłaty

Dźga zakaty;

I po suknie

Dobrze stuknie,

I po płotnie

Tęgo utnie.

Gdzie już zmierzy ach! ach!

Tam nie próżny strach! strach!

Wielkió chłopy

Gdyby snopy,

O ziemię

Jak brzemię

Z náydaléy

Powali!

Gdzie swoiéy zażyie kosy,

Lecą uszy, palce, nosy;

Gdy zaś przykłada kostura,

Trzeszczą kości, pęka skóra,

I karki,

I barki,

I zęby,

I kłęby

Pomiele w otręby

Człowiecze,

Zawlecze,

Upiecze,

Posiecze,

I sama uciecze.

Smierć głośná przez swoié czyny,

Obiegłszy wszystkie krainy,

Jeszcze się chciało Jéymości
Dla iakiéys okoliczności,
Niespodzianie i pilno
Odwiedzić stolicę Wilno.

W powietrże nietoperza wzniesioná skrzydłami,
Jak bocian robiąc nogami,

Do miasta leci a leci.

Skrzypnęły iędzy wywiędłé sustawy,

Obficie proch z niey sypie się plugawy;

Bo śmierć mimo wielkiego kłopotu,

Nigdy nie zna uczuć potu,

Lecz im wiécéy dozná trudu

Tém wiécéy z siebie wyrzuci brudu.

Gdy długą pielgrzymką znużoną,

Do murów była zbliżoną

Kościół iéy w oczy zaświeci;

Bieś iéy podał koncept z pierza

Blisko świętego usiądź Kazimierza.

Zatém skromnie iak należy

Siada na kościelnéy wieży.

Przez iakiś przypadek dziwny
Nasz xiądz poeta przedziwny,
Odwiedzić wyszedł xięgarza,
Drudzy mówią, że winiarza;
Co mu dochował przyiaźni wiary
I miodek miał bardzo stary.
Pewnie go Autor kosztował
Bo mu dzięło dedykował.

O niczém, nie wiedząc wychodzi z komnaty,
A w tém śmierć, która zasiadła na czaty,
Z wieży iak iastrżab spada na gołębia,
I swé pazurki, w karku pobożnym zagłębia.

Baka na tak straszny pozew,
Krzyknął, *JEZUS, MARYA, JOZEF!*
Jak Jezuita skromnie się ułożył;
Wzniósł oczy w niebo, łapki na krzyż złożył,
Chcąc iednak uciec raptém się zwierci,
A w tém mu xiążka wypadła o śmierci.

Widząc to Larwa roztworzywszy ziewy,
Krzyknie; co znaczy ten kawał cholewy?

Przeląkł się Autor i zamilkł na chwilę
Rzeknie: nie Pani, to są rubrycéle!
Obaczym! wrzaśnie, i w tém zapalczywá,
Z ziemi pobożną xiążeczkę porywa.
Zayźrzy, i czyta, na siebie paszkwili,
A klechu, boday cię diabli wzięli!
Kto ci dał prawo, za pobudką marną
Tak mnie malować czarną?
Ty odrzutku Loioli tak wielkiego męża,
Za to żeś mnie opisał iak węża,
Za koncept nie ladaiaki,
Zażyy śmiertelnéy tabaki.
Próżno nasz Autor exoreyzmy gadał;
Próżno swé dzieło na innégo składał;
Próżné wybiegi, trzeba było słuchać,
Smierć się nieumie nigdy rozdobruchać.
Ukląkszy zatém na przeciw świątnicy
Wzniósł oczy w niebo, zażył ciemierzycy;
W tém gdy mu w nosie srodze zakręciło,
Kichnął, drgnął trzykroć, i iuż go nie było.

Tak tedy mąż pobożny , i poeta wielki ,
Który miał w głowie i klepki i belki ,

Idąc w niebieski przybytek ,

Zostawił dzieło małe ,

Sobie na chwałę ,

A nam na pożytek.

Prawowierni chrześcianie ,

Co na powszechné żądanie

Xięgę tę przebić śmieli ,

Jeżeli czytelników swych przez to uięli ,

Nie pragną innéy nagrody ,

Tylko przez bliźnięgo miłości powody ,

Za duszę Autora ,

Poezyi Professora ,

Jeżeli wola będzie czyia ,

Zmówić trzy *ZDROWAS MARYA*.

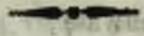
Ja zaś com skłopotał głowę ,

Pisząc tak długą przemowę

I Bakę musiałem świecić ,

By wam się lepiéy zalecić ,

**Czy Hauc, czy Franc, czy la, czy de la, czy Lach,
Jak długi do nóg waszych upadam, bach, bach, bach.**

SZLACHETNEMU MNIE, WIELCE MOŚCIWEMU

P A N U A P A N U

PIOTROWI DUBIŃSKIEMU

BURMISTRZOWI JEGO KRÓLEWSKIEY MOŚCI
MIASTA WILNA,

PROMOTOROWI BRACTWA ŚWIĘTEGO RÓŻAŃCA, HET-
MANOWI BUŁAWY WIELKIEY TEGOŻ ŚWIĘTEGO BRA-
CTWA, MECENASOWI I PROTEKTOROWI MEMU ŁASKA-
WEMU PANU I DOBRODZIEJOWI.

TO DZIEŁKO PEŁNE UWAG ŚWIĘTOBLIWYCH

Dedykuję i ofiaruję

jak następuje:

Wszystko, co jest napisane w tym miejscu, jest prawdziwe i nie należy do niego żadnych uwag.

WYDAWCA: WILHELM MAYER

P A N U A P A N U

PIOTROWI DUBINSKIEMU

BURMISTRZOWI JEGO KRÓLEWSKIEY MOŚCI

MIASTA WILNA,

PROMOTOROWI BRACWA ŚWIĘTEGO RÓŻANCA, NET-
MANOWI BULAWY WIELKIEY JAGÓZ ŚWIĘTEGO BR-
CTWA, MECENASOWI I PROTETOROWI MEMU ŁASNA-
WEMU PANU I DOBRÓDZIELCOWI.

TO DZIAŁO PRAWE UWAG ŚWIECZLIWICH

Wszystko, co jest napisane w tym miejscu, jest prawdziwe i nie należy do niego żadnych uwag.

Słońce estymy

Dla Polskiej klimy,

Z różannej strugi!

Samsonie drugi!

Centrum honorów!

Zywco autorów!

Przyym tę przypisnie,

Co się umyśnie

Do nóg twych ciśnie;

A diabeł ani piśnie.

O! Hetmanie, na rydwanie,

Coś w ponsowym wiódl zupanie,

Do Trok latem

Z Maiestatem

b *

Processyą.

W dzwony biia.

Za twym śladem ludzie śpieszą

Boso, w bótach, wozem, pieszo,

I łysiny,

Jak patyny,

I staruszki,

Jak garnuszki.

Ale, ale, ku twej chwale,

Za tém wojskiem szły wspaniałe

Twe obozy,

Pełne wozy

Miodu, wódki,

Zapach słodki,

I kielbasy,

I frykasy,

I wędzonki,

I pieczonki,

I iędory,

I ozory,

* 6

I kurczęta,

I pulmenta.

Bóg cię bronił iśdź przez lochy,

Gdzie czarownice sprosnych fochy!

Gdzie tańcuią

Z diabłów szuią,

Swiécie gaszą,

Wiernych straszą.

Gdzie bazyliszek leży,

A kto nań tylko nabieży,

Wnet ón podobny do kury

Zirknąwszy nań z ciemney dzfury

Oślepi, ogłuszy,

Wywróci iak snopa;

I iuz niemczyków kopa

Tańcuie koło tey duszy.

Owo owo,

Nie drwi głową

Duszo święta, ni bezbożna,

Bo tamtędy, iśdź nie można.

Tyś waleczny!
Nie był spreczny,
Z diabły koncept niebezpieczny,
Minąwszy szatański młyniec,
Przez bity szedłeś gościniec,
Przez aury świeże,
Pod Trockie wieże,
Z mnogim twym ludem,
I sławne cudem,
Biłeś łbem progi,
Bez żadney trwogi.
Już chor skruszony,
Rznie w semitony
Swe antyfony;
Dmą miechy w dudy,
Szeptają ludy,
W gęstym pokłonie,
Wznoszą się wonie.
Letnia i drobna,
Każda z osobna

Babka , Dziewica ,
Trzepie się w lica ,
Mołoyce , Jury ,
Wąsy , fryzury ,
Stają u kratki ,
I swe niestatki
W skruszonym duchu ,
Składają w uchu
U spowiednika ,
Pragnąc krzyżyka .

Po mszy , spowiedzi i po kazaniu ,
Każdy myśli o śniadaniu ,
Każdy swe oczy
Ku tobie toczy ,
A obiadowa pora ,
Nowy laur dla Promotora .

Tey sławy czuiąc pochopy ,
Prowadzisz wszystkich do szopy ,
Przy okrzykach wesołości ,
Diabeł pęka od zazdrości .

Ty zaś z myślą czystą,
Wznawiasz rzesisto,
W cney alternacie,
„Do ciebie bracie!”

O! wesołości szafarko nektaru,
Którego niebo z skąpego wymiaru,
Spuszcza po łocie na nasze padoly,
Mieszaiąc w cetnar licha i mozoły,
Któż teraz z ludzi zgadnie
Ześ jest w Hetmańskim puharze na dnie.

Pielgrzymko górnego gmachu!
Jam cię poznał po zapachu,
I nikt cię nie zoczy,
Aż puhar do dna wytłoczy.
Już szmer radośny
Wprzód słaby, potym głośny,
Ucinki, żarty
Humor otwarty,
Niewinne śmiechy,
Gry i uciechy

Osiadły szopy strzechy,

Lecz diabeł przeklęty,

Którego męczą grzechy,

Skoroś ty poniosła pięty,

Do miodowego rozcieku

Namieszał diweldreku,

I brodą długiey wiechy,

Pozmiatał twoich ze strzechy;

A na to miejsce posadził,

Którą z piekła wyprowadził,

Zwadę z długimi zębami,

Nafryzowaną węzami,

W garści z kiiami,

Z zapuchlém okiem,

I chromym krokiem,

Toż przy niey plotkę,

Czczotkę

Nabożną, iak kotkę.

Więc każdy co łyknie,

Zmarszczy się i syknie.

Odchodzi mrucząc, roztrąca,
Zżyma się niechęć gorąca.

Wnet mayster Bartek do maystra Szymona,

„Co to waścina żona

„Cierpi do moiej baby,

„I u Łukasza sąsiada

„Z przekąsem o niej gada;

„Chcesz bym ci połamał schaby,

To mówiąc: Bartek

Cisnął mu w oczy półkwartek.

W drugim kącie item

Z szlachcicem Witem,

Przymówił się brat Antoni,

I porwali się do broni,

Szlachcio miał ślad oczewisty,

„Co ty półdiabie z Jurysty,

„Przeymiesz moje listy,

„Którym pisał do przyjaciół,

I wnet go po uchu zaciął,

A ten patryarchalnie,
Jak go na odlew palnie,
Hrymnął o staie Szlachcic
I tylko nogą chyc, chyc, chyc,
„Ratuy Panie liber Szyc,
„Bo ten srogi certamen
„Zrobi Szlachcicowi *amen*;
Szyc wnet z podróżney apteki,
Którey ma pełne kieszenie,
Dobyszy mydlane leki
Wysmarował mu pół szczęki
I podniebienie;
Tyś Hetmanie biegł z buławą
Mitygować wojnę krwawą,
A znaiąc te figle diable,
Wziąłś w drugą rękę szable;
Długoś rozwodził,
Aż nim uchodził,
I wrzawę tę pogodził,
A diabeł zły, że nie zaszkoził,

Wyplatał tobie sztukę,
Ze miałeś potem kukę,
Słońce zaszło, padły mroki,
Każdy rzuca święte Troki,
Jeden rakiem,
Drugi kula,
Łeb z siniakiem,
Nos iak dula;
O! Dubiński niech Bóg strzeże,
Ledwoś minął święte wieże,
Kiedy cię kruki,
Czarne iak żuki,
Wypadłszy z chmury
Porwali do góry,
Jak wilcy iagnie
I posadzili w bagnie;
Lecz ty nieustraszony
Chociaż w błocie osadzony,
I za tve wielkie cnoty,
Straciwszy żółte bóty,

Patrzysz alic te kruki
Przemienili się w kaduki,
Nagie iak bizony,
Łby czarne w rogach,
Pazury na nogach,
Nos iak komma zakrzywiony,
Ac tandem z tyłu ogony.
Poznawszy więc że to diabli,
Jak nie dobędziesz szabli,
Jak nie zaczniesz żwawo
Machać w lewo i w prawo,
Rąbać na krzyż
Wzdłuż wszerz i wwyż,
Widzą czarty,
Ze nie żarty,
Zatrąbili głośnie larium:
Zatrzęśli totum tartarum.
Wnet srogie larwy,
Różnych kształtów i barwy,

Wypadły z szańca
 Okrzyczały całe bagno,
 Czepiąc się na twym kołnierzu,
 A tuś nam śmiały rycerzu!
 Lecz ty odważny na ciosy,
 Narąbawszy diabłów stosy,
 Skończywszy bitwę wygraną,
 Wracasz aż nazajutrz rano.
 Jak o tém głośno gadano,
 Jak z ust twych własnych słyszano.
 Ja zaś mówię, niechaj żyje;
 Komum miasto dedykacie
 Napisał tę długą *chrie*,
 I z czyiego dzbana pięć
 Łask słodkich liczne dowody.
 Co ma zawsze przednie miody,
 I lipczyki i trojniaki
 Nie żałując ich dla Baki,
 Czy w sobotę, czy w niedzielę.
 A więc u nóg twóich ściele

Opus to oprawne w skórę

Cum humillimo operatore

A twoje magna nomina

Niech późna proles wspomina

*L*oamy *świecie!* nim *staszna* grobowi *pał*
Altem *tragicznym* *twoie* *serce* *stroni*.

Nie *trudno*, *wierzę* *prawda* *doświada* *moje*,

Kerzów *Perskich* *Imię* *zmoła*, *i* *zmoła*

Alexandrow, *by* *nowych* *Pompejów*,

Wielkich *Dotisów*, *Bellizaryuszów*,

Emilianów, *lub* *Mincyodisów*,

Rzymskich *Fabiusów*, *wiel* *działnych* *Narwisko*

tey *nie*, *wielmożność*, *bez* *granic* *patnie*,

Silna *potęga*, *Imiata* *czakaznie*.

Te *szypko* *plynie*, *na* *bystre* *Sekwany*,

Elby, *Alaty*, *Sobaudy*, *Radany*.

Fortuny *a* *życiam* *wydziana* *na* *wiechowicie*,

Alidawo *lamie* *silnych* *na* *zachodzie*,

Naydzie *każdego* *w* *odległej* *Afryce*,

Jedna *państwami* *włoda* *w* *Ameryce*.

Opus to opus in seipso
Cantabilem operatore
A l'aria magna
Nech pozna prola wspaniala
Lecz ty odwasz na ciele
Naradawki diabolicznej
Szczepawcy bity
Widoczne at...
Jak o tem glasz...
Isk z ust twych wistnych...
Ja ze mowic...
Kowach miasto...
Napisał te dluga...
Isz czyjez...
Laski...
Co ma zawsze...
I licyki i...
Nie...
Czy w...
A...

DO CZYTELNIKA.

*P*anuy świecie! nim straszna grobów pan
Aktem tragicznym twoje serce zrani.

Nie trudno, wierszów prawda dowieść może,

Xerxesów Perskich śmierć zmoła, i zmoże

Alexandrów, by nowych Pompeiusów,

Wielkich Datisów, Bellizaryuszów,

Emiliianów, lub Milcyadesów,

Rzymskich Fabiiów, wiąż dzielnych Narsesów

Iey moc, wielmożność, bez granic panuie,

Silna potęga śmiało rozkazuie.

Ta szypko płynie, za bystre Sekwany,

Elby, *Aluty*, *Sabaudy*, *Rodany*.

Fortuny z życiem wydziera na wschodzie,

Atlantów łamie silnych na zachodzie,

Naydzie każdego w odległej Afryce,

Jedna państwami włada w Ameryce.

A

*Cale widocznie iey rząd despotyczny ,
 Musi podlegać prostak , polityczny
 Nie trafi z nią się Doktor dysputować ,
 Ani Filozof w kontr argumentować ,
 Nikt się nie schroni w Sardyńskich Turynach ,
 Ani się skryie Węgrzyn w Waradynach ;
 Francuz w Paryżu , a Hiszpan w Madrycie ,
 Wszędy doścignie śmierć iawna , choć skrycie
 Zblednieie Orzeł dość czarny , dwugłówny
 Harpokratesem stanie , kto wymówny.
 Nie skryiesz się najmilszy Polaku
 Na wyższych Tatrach , na górnym Krępaku ,
 Wszędy doleci śmierć bez skrzydeł ptaka ,
 Chwyci w swe spony Litwina , Polaka.
 Ta prawda , wierszem tu iest wyrażona ,
 Na dusz pożytek świata otworzona.
 Czytajże chętnie miły czytelniku ,
 A śmierć uprzedzay , cnotą , Katoliku.*

U W A G A S M I E R C I

Wszystkim stanóm służąca.

Rzadki Fenix, rzadsza w świecie

Dobroć rzeczy: iak w komecie

Umbr szlaki,

Złe znaki

W żywiołach,

I ziołach.

Co śmierć wróży iak kometa

Saturn, silny dość planeta,

Do sporu,

Odporu

Nie naydzie,

Gdy zaydzie.

W życiu ięczym: ach niestety!

Szcęście, honor, nie bez mety:

Bez chłosty,

Dzień prosty

Nie minie,

Smierć słynic.

Pożegnał się ten z rozumem

Kto świat słaWił, światel tłumem:

Kto ceni,

Lub mieni

Smiecisko,

Swietlisko.

Ze tu dobrze, mało wiele,

Chyba świadczy mądre cieie;

Kto uczył,

Nie skuczył

Sam sobie,

W zły dobie.

Z Pisma wiecie,

Zle na świecie!

Zycie woyna,

Niespokoyna.

Ciało kat;

Swiat, psu brat

A zaś, bies,

Zły to pies.

Czy czuiemy,

Nim zaśniemy,

Czy piujemy,

Czyli iemy;

W grach,

Radach,

Brygaach

Turbuią,

Katuią.

Ey do Nieba,

Nam potrzeba!

Tam pokoie,

Słodkie zdroie

Obłoki

W potoki

Obfite,

Zakryte.

Świata okrąg krętna cyga

Nędzna, szczupła, iako figa:

Do Nieba,

Potrzeba:

Ta meta,

Zaleta.

Nie nasyci świat pigułka

Skruszy zęby twarda bułka:

Kamieni,

Nie mieni

W bażanty,

Walkanty.

Bied, plag, płaczów, świat iest skrzynia,

Coraz, chorób, szkód, przyczynia.

Zamczysta,

Nieczysta:

Na koniec,

Smierć, goniec.

S T A R Y M U W A G A.

Mości Panie weteranie

Dość świat szumi, nim ustanie:

Z tych szumów,

Rozumów

Nabądźmy,

Nie błądźmy.

Młody może, stary musi

Bryknąć, bo go kaszel dusi:

W tym leki

Z apteki

Nie radzą;

Ba zdradzą.

Moy staruszkę,

Przy garnuszkę

Darmo zgoła,

Warzysz zioła:

Nic piwko,

Choć z śliwką,

Na dziady,

Pasz rady.

Wybacz, proszę, że cię bodzę

W pospolitey, wszystkim, drogi

Twój łubek,

Pałubek

Zawlecze,

Uciecze,

Zamiast konia,

Smierć pogonia;

Kiiek w rękę,

Ty bez łęku

I oklep,

Gdzie twój sklep

Pośpieszysz,

Ucieszysz.

Sukcessorów,

Nie bez sporów;

Srebrney rosy,

Złote włosy

Poczubią,

Cię zgubią

Jak ścierwo,

Rozerwą.

Raz zapłaczą,

Stokroć skaczą

Ze iuż trupa

Cna chałupa

Nie widzi,

Bo zbrydzi,

Won gnoiu,

Z pokoiu

Cała płata,

Tam do kata!

Stare grzyby,

Choćby ryby

Pożarły,

Potarły;

Brząk łuska,

Nie łuska!

Złota siatka,
Ta im matka
I Ciotulą;
Precz Babulo!
Trzoś bratem,
Z Eufratem.
Pieniążek,
To bożek.
Panie łysy,
Tyś od misy
Pierwszy w groby,
Do żałoby:
Peruka,
Oszuka;
Na włosy,
Są kosy.
W oczach mary,
Okulary
Smiało stawiają,
Nie zabawią;

Za czasek ,

Już w piasek

Zdrobnieiesz ,

Spróchnieiesz.

Starość stęka ,

Bo w niej męka

Nieustanna :

Kasza , manna ;

Choć żuie ,

Nie czuie

Posiłku ,

W lat schyłku.

Kwaśna mina , i ponura ;

Dziad nie stąpi bez kostura :

Smierć wita ,

Z lat kwita !

Motyka ,

Spotyka.

Starzec ślepy , oraz głuchy ,

Słaby z nosa spędzić muchy

Wszak zgoła,
Nie zdoła:
Jak bryknie,
Gwałt! krzyknie.
Przy swym zysku,
Łez w ucisku
Nie ukoj;
Mysz się boi
Choć czasem,
Z zapasem
Ma kota,
Ze złota.
Dziad nazywa garby,
Skarby:
Smierć na skarby,
Ma swe karby
Bez liku,
Bez szyku
Podbiera,
Zawiera.

Krzywo chłodzi, garb przeważa;

Niechaj każdy mocno zważa,

Kto słyszy:

Szczur, myszy,

Parada,

Dla dziada.

Wszyscy wiecie,

Dziad, iak dziecie:

Smierć przylepka,

Grób kolebka:

Kożuszki,

W pieluszki

Sposzye,

Spowiie.

W grobie dobrze dość na dziada,

Bo ucichnie wszelka biada:

Nie męka,

Nie stęka;

Nie lichy,

Spi cicho.

M Ł O D Y M U W A G A.

Za igraszkę śmierć poczyta,

Gdy z grzybami rydze chwytą :

Na dęby,

Ma zęby ;

Na szczepy,

Ma sklepy.

Cny młodziku,

Migdaliku,

Czerstwy rydzu,

Slepowidzu,

Kwiat mdleie,

Więdnienie ;

Bydź w kresie,

Czerkiesie.

Ey dziateczki !

Jak kwiateczki

Powycina,

Was pozrzyła

Śmierć kosa ,

Z lat rosą :

Gdy wschody ,

Zachody.

Wszak poranek od wieczoru

Nie daleki bez pozoru

Dzień z nocą ,

Karocą

Taż dąży ,

Świat krąży.

Dniem nie długo słońce parzy ,

Cienia chmury , gdy się żarzy :

Noc mściwa

Sposzywa

Blask szczyry

W swe kiry.

Po zachodzie kwiat w ogroycu

Płakać musi , iak po oycu :

Łzy roszy ,

Są głosy

Do nieba,

Bez feba.

Sliczny Jasiu,

Mówny szpasiu

Mój słowiku,

Będzie zyku,

Szpaczkujesz,

Nie czujesz?

Śmierć iak kot,

Wpadnie w lot!

A za nie wiesz,

Ze śmierć iakież?

Ma swe głogi,

W szpilkach rogi?

Ukoli,

Dowoli:

Aż iękniesz,

I pękiesz.

(Czy ty głuszc, czy ty wrona?

Dusznym sępów chwyci spona,

Twa główka,

Makowka,

W swywoli,

Nie boli.

Tobie w głowie skoki, tany,

Charty, żarty na przemiany:

Śmierć kroczy,

Utroczy

Jak ptaszka,

Nie fraszka.

W ślepią babkę, gdy śmierć skacze,

O czy ieden młodzik płacze!

Jey dygi,

Złe figi,

Niestrawne,

Dość dawne.

Łasyś zbytnie na cukierki

Jabłka, gruszki, i węgierki.

Śmierć iawna,

Niestrawna,

B

Połyka,

Młodzika.

Swiat gomułka, tyś pigułka,

Ale smaczna szczuróm skórka:

Gdy zwleką,

Opieką,

Wywędzą,

Łez nędzą.

Tyś iak ponczek, czy papuszek

Od łabędzich twych poduszek:

Spisz długo,

Smierć sługą:

Pościele,

W popiele.

Młodzieniaszku,

W adamaszku

W axamity,

Zbyt uwity;

Twe lamy,

Od iamy

Nie skryią,

Zaryią.

Swiat na morzu, tyś w korabiu;

Smierć robaczek iest w jedwabiu:

Patrz tchorzu;

Na morzu

Zle cale,

Złe fale.

Kawalerze

W piękney cerze,

Na twe stany,

Chcesz odmiany?

Odmiana,

Ześ z Pana,

Brat łąta,

Gdy fata.

Kawalerów, śmierć szyderca,

Zrywa gwałtem, i z kobierca

Łopata,

Przeplata

Wesele

W łez wiele.

Nie bądź sadłem, czy iak masło:

Nie iednemu życie zgaśło.

Wszak mówią:

Ze łowią

Tak dudków,

Bez skutków.

Zywe srebro: paliwoda

Na igraszki, czasu szkoda:

Czas drogi,

Sąd srogi,

Co minie,

Uplynie.

Nie dopędzisz, wczora, cugiem

Nie wyorziesz, iutra pługiem;

Minęło,

Zniknęło,

Bez zwrótu

Powrótu.

B O G A C Z Ó M C I E M N Y M
O S W I E C E N I E .

O Bogaczu,
Godnyś płaczu!
Masz sepety
I kalety,
Masz gody,
Wygody,
I futra
Do iutra.
Skarbiec pełny,
Złotey wełny,
Złote runo,
Lecz że z truną,
Twe iuki,
Dokuki,
Sobole,
Są bole.

Bogacz Boga miałby chwalić ,

I offiary , z bogactw palić.

Bóg w niebie :

U ciebie ,

Bez wrózek ,

Skarb bożek.

Jemu serce , kłopot życia

Jest oddany , dla nabycia

Zysk cały ,

Nie mały ,

Kłopoty ,

Suchoty.

Wszak zwiędniałeś ,

Ołysiałeś

Jak skorupa ,

Liczykrupa :

Twa mina ,

Więdlina ,

Dla szczurów ,

Z pod murów.

Wysuszyło złote żniwo ;

Abrahama czeka piwo :

Po chwili

Posili

Smierć łzami ,

Końwiami.

Twoje złoto ,

Jako błoto

I zapasy ,

We złe czasy ,

Z lat stratą

Łopata

Smierć z chuci ,

Wyrzuci.

Mości Panie ,

Z gliny dzbanie

Poliwany ,

Połączany :

Nie głucho ,

Ze ucho

Urwie się,
Złucze się.

Ma świat cały, cię w respekcie:

A ty wszystkich w tym despckcie

Ze czyste,

Wieczyste

Wsi liczysz,

Dziedzicysz.

Lecz ta wada,

Ze świat zdrada.

Co się wznieci,

Krótko świeci:

Swiat burka,

Twa skórka

Niech zważa,

Poważa.

Dbasz w brygady,

Dbasz w parady:

W złocie chodzisz,

W złościach brodzisz

Ta fama ,

Jest plama.

Trup w szatach

Duch w łątach.

Wszak karmazyn w małej cenie,

Gdy w paklaku złe sumnienie:

Grzbiet łśni się,

Duch ćmi się

Sirota ,

Hołota.

Masz tytuły ,

I szkatuły ,

W kiesach złoto ,

W sercu błoto

Niecnota ,

Hołota ,

Przemaga ,

Zniewaga.

Masz parepy, spaste cugi ,

Choć nad włosy większe długi

Parady ,

Bez rady

Przychodów ,

Rozchodów.

Masz rządziki

Kapeliyki ,

Menwet skaczesz

Nim zapłaczesz

Zle żyiesz

Zawyiesz.

Smierć nie śmiech ,

Dudy w miech.

Teraz w rusa ,

Rwie pokusa ,

A w tryszaku ,

Smak iak w raku.

Grasz tęgo ,

Z przysięgą.

Bez chluby ,

Rad w czuby.

Karty , szachy

Niszczą gmachy.

Z Faraona ,

Dobra strona

Faluie ,

Czatuie

Odmiana ,

Przegrana.

Mości Panie ,

Moie zdanie !

Tey minuty ,

Do pokuty.

Z pieniędzy ,

Day nędzy ,

Płać myto ,

Kalią.

PANÓM UWAGA.

Wy panowie,

Wy grandowie

Czy krzesłowi,

Czy drążkowi

Patrzajcie,

Zważajcie

Poważnie,

Uważnie.

Bóg Pan panów, i Hetmanów,

Jeden Rządca wszystkich stanów,

On nosi,

Wynosi,

On zruszy,

On kruszy.

Przezeń Orły, i motyle,

Ile sił da, mogą tyle;

Nic z siebie

W potrzebie

Lamparty,

I wów warty.

Z jego woli,

Choć powoli

Harde karki

Łamią parki,

A szturmy,

Wież hurmy

Gdy zoczą,

W lot tłoczą.

Jego summy, szuki, mole,

Karpat, krempak lasy, pole

Gdzie zorza,

Gdzie morza

Panue,

Guruie.

Chwalcież Boga, przy powadze;

Honor rzecze: nie zawadzę

Zbawieniu ,
W imieniu
Wysokiem,
Szerokiem.

Wielkie domy niech honory

Przy zalecie cney pokory

Dziedziczą,

I liczą

Z ozdobą,

Cnót probą.

Wielcy, wyższe myślcie rzeczy,

A zbawienie w pierwszey pieczy

Trzymajcie,

Dźwigajcie,

Sumnienie

Nad mienie.

Swiat was liczy między Bogi.

Boska boiaźn niechay trwogi

Dodaie ,

Nim staie

Przeboru

Z honoru.

Bądźcie sercem piastunami

Kto uczynił was panami,

Korzcie się,

Módlcie się,

Publicznie,

Tak ślicznie.

Jaśnieciecie, na świeczniku

Gaśnie słońce w swym promyku:

Pomrzecie,

Zgaśniecie,

Jak śmiecie,

Na świecie.

Cedry, dęby i topole,

Niszczą, kruszą wichrów wole.

Pan iak dąb,

Smierci żąb

Z pnia zwali,

Obali,

Krzesa, trony,

Jey ogony

Zacieraia, Władzie, sercem pieszczotom

I chowaia, Kto wyczuł was panami,

Ordery Korcie się, rycerzom

Do pery, Władzie się, rycerzom

Grobowce, Publicznie,

Pokrowce, Tak ślicznie

Wszak nie w cepy, Władzie, na światcie

Zyżne sklepy, Władzie stojąc w swym progu

Więcey łupów, Pomarszczyć,

Z pańskich trupów, Zgwałcenie,

Dość snadnie, Jak śmiecie,

Nieskładnie, Na światcie

Pan padnie, Cedy, dęły i topole,

Smierć władnie, Niszczyć, kruszą wieżę,

Na wspaniałe głowy, szyje,

Ostro patrzy, cynkiem biie:

Na laski, Z dnia twali,

Pasz laski, Obali,

W jey chęci

Pieczeni.

Wielkie głowy,

Niech gotowy

Pokłon będzie

Tu, i wszędzie

Jednemu,

Wielkiemu,

Prawemu,

Sędziemu.

C

U W A G A D A M O M.

Swietne damy,
Swiat was w ramy
Jeszcze w życiu,
W dobrém byciu.
Wprawnie,
Szacnie
Tak wzięte,
Jak święte.
A śmierć ślepa,
Jak szkulepa
Nic nie zważa,
Nie poważa:
Chimera!
Odziera;
Co złoto,
Jey błoto.

Na fontaże ,

Mars pokaże

Na fryzury ,

Głodne szczury

Gotuie ,

Pudruie

Siwizną ,

Zgnilizną.

Umysł hardy

Na kokardy

Fatów spony ,

Giridony

Tak szuby ,

Jak czuby

Zwlekaia ,

Zdzieraia.

W lot kapturki

Podrą szcurki

Tam bukiety ,

I tupety ;

Salopy ,
Od ropy
Zbótwieią ,
Struchleią ,
Ey boginie ,
Wszystko zginie !
Wasze imie
W krótkiej stymie :
Smierć strzyże ,
I krzyże
Manele ,
Rwie śmieie .
Darmo kanak zdoi głowy ,
Gdy u kogo , rozum sowy .
Przeważa :
Nie zważa :
Zgnić w grobie ,
Ozдобie .
Gdzie testament , tamto lament ,
Łzy toczą się na dyament :

Ach perło!

Jak berło

Smierć zmiata,

Do kata.

W świata morzu okręt drogi

Z czubem zerwie wicher srogi;

Popłynie,

Ach zginie!

W łez rzeki,

Na wieki.

Rogów moda, iak wicina

Wiatrem dęta pańczyna

Skurczy się,

Pomści się

Smierć nagle,

Na żagle.

Nic wam damy,

Złote lamy,

Bez urazy,

Ani gazy,

Mantele ,

Manele

Nie dadzą ,

Zawadzą.

O Dyanno! z ciebie mara

Czy poczwara , gdy czamara

Przybierze ,

W ofierze

Much roiem ,

Rop zdroiem.

Nic nie miło ,

Gdy się zgniło :

Sztofy , tury

I purpury ,

Wachlerze ,

Trup w cerze

Odmiaa ,

Do kata!

Nic po stroiu ,

Człek wor gnoiu ,

Pompe zbrzydzi,

Swiat ohydzi.

Odrzuci,

Bo nuci,

Gazeta!

Waleta!

Smierć nie modna,

Kiedy głodna

Na ząb bierze,

W cudney cerze

Z rumieńcem,

I wieńcem

Panienki,

W trunienki.

R Y C E R Z O M U W A G A .

Dumny z miny bohaterze

Odkryj umysł, powiedź szczerze:

W humorze ,

Nie tchorze

Krzewią się ,

Gnieżdżą się ,

Tyś przybrany w pancerz , w spiżę ;

Twój bucyał uszmi strzyże :

Sam mdleiesz ,

Truchleiesz !

Dla Boga !

Zkął trwoga ?

Wszak na strachy , są sztokady ,

Dzidy , dardy , kołczan , szpady :

Są działa ,

I strzała ;

Są wozy,

Obozy.

Słyszę, mówisz: nic mi rany,

Nic plezury, nic kaydany;

Moc biedna,

Smierć iedna

Nas trwoży,

Strach mnoży.

Smierć sroższa nad puginały,

Nad rumelskie dzidy, strzały

Nad groty,

Nad rotę;

Smierć strzyże,

Paże.

Mój rycerzu, tchorz w kołnierzu;

Gdy śmierć stawa w twém przymierzu.

Ta liga,

Nie figa!

Zła mara,

Ta para.

Ona pędzi; ogniem tchnące

Lwy, tygrysy, iak zaiące

Pancerze

Jak pierze

Drze, psuie,

'Tratuie.

Lotne sępy, i orlęta¹

Tłoczy, dłabi iak piskłęta

A znaczki,

Jak raczki

W lot szepcą,

Gdy depcą.

Cudzych fortun ci siepacze

Płaczą, straszni iak puhacze,

Boleią,

Truchleią;

Pasz miny,

Z ruiny.

Nie dostoi kiryś kroku

Gdy iuż staną, fata z boku

Smierć żarty

Z lamparty

Wszak stroi,

Ze zbroi.

Darmo skrzydła rozpościerać

Darmo w wojsku się zawierać

Smierć bunty,

Przez runty

Sprawuie,

Zwoiniuie.

Macedończyk zburzył Greki

Sam w Kocita wleciał rzeki

Tam spłynął,

I zginął,

Gdzie groble,

Na wróble.

Xerxes wody brał w okowy,

Nie przedłużył lat osnowy:

Tyś kłębek,

Nie dąbek

Broń nitki,
Nim kwitki.

Zwawy marsa ty służalec

Gdy z piór strusich, choć kawalec

Cię zdobi,

Sposobi,

Choć w Marcu,

Do harcu.

Choćby matka twa! Bellona

Była, iednak łątów spona

Cię ściśnie,

Zawiśnie,

Ich tęga,

Potęga.

Dziwią się, cię widząc, place,

Applauduią bomby, race

Przy strzałach,

I wałach

Bułatach,

Granatach.

Przecie zamki ,

Jak bez klamki

Twe moźdzerze ,

Jak pęcherze

Rozdziera ,

Otwiera ,

Smierć psunie ,

Ruinuje.

Nic w kaftanach z drotu hafty

Piękną prędko , iako tafty :

Wszak Parka ,

Dość szparka ,

Dogodzi ,

Uchodzi .

Smierć w pokoju ,

Czyli : w boju

Marsz , marsz każe

I pokaże

Mars czoła :

Ty zgoła

Zemdleiesz,

Strupieiesz.

Trąby, ra! ra!

A śmierć gra! gra!

Kotły bum! bum!

Z domu, rum! rum!

Ruguie,

Rumuie;

Plac bierze?

Zołnierze!

Ach rozdziału duszy z ciałem,

Nie zasłoni cekauz wałem!

Smierć ściele

W popiele:

Ma lochy,

Na prochy.

D U C H O W N Y M.

Mości xiężę, pieścidełko,

Proszę zgadnąć, gdzie pudełko

Zamczyste,

Sklepiście?

Co xięży,

Mitręży.

Wszak w kościele, kleynot drogi

Xiądz, nie mosiądz, skarb to mnogi.

Więc strata,

Zakata

Dość znaczna,

Niebaczna,

By nie była, fata skryją

Dość przezornie, i zaryją.

Tak wiecznie,

Bezpiecznie,

Od zguby,

Bez chluby.

Móý duchowny

Dość wymówny

Lecz na stronie,

Nie w ambonie:

On cicho:

Grzech licho

Nam robi,

Nie zdoði.

Gdy pożary, we dzwon bią;

Wraz kościelne spiże wyią;

Gdy grzmoty

Z suchoty,

Gdy chmury,

Z nieb góry.

Ach pioruny z gniewu chmury

Rzuca gęba z impostury:

Wołayże,

I dbayże

Nasz Mófty,

Mów, mów ty!

Nie zaleta czci kapłańskiej

Bydź dozorcą trzody Pańskiej;

A trzody

Do zgody

Nie wprawiać,

Namawiać.

Xiądz, nie Xieźyc, niechże grzeie

Słońcem cnoty, niechay wleie

W nas ducha,

Aż skrucha

Na duszy,

Nas skruszy.

Mości Xieże

Twe oręże

Brewiiarze,

I oltarze

Znać daią,

Wołają:

D

Oprawy,

Poprawy.

Sam nie chwalisz mości xięże,

Kto złe chowa, swe oręże:

Mój xięże,

Oręże,

Zapasy,

W złe czasy.

Nie chowayże ie w pokrowcu,

Nim zagrzebią cię w grobowcu

Do dania,

Nie brania,

Kurcz męczy,

I dręczy.

Z ręką skąpą zgnią oczy;

Wkrótce, życie w dół poskoczy.

Szostaki,

W żebraki

Pozbyway,

Zdrów byway!

D

Xiądz, xiąg miewa futerały
A pokrowiec w trumnie trwały

Smierć mściwa,

Sposzywa,

Gotaie,

Czatuie.

Zła nowina mości xiężę!

Nas czekaią żaby, węże:

Dzwonica

Tęsknica,

Zahuczy,

Zamruczy.

Zyy z ołtarza mój pasterzu,

Trzymay z Bogiem nas w przymierzu

Skutecznie,

Statecznie,

Cnotami,

Modłami.

Bożych darów,

Nie z puharów

Ampuleczką,

Nie lampeczką

Używay ;

Przebyway ;

By nad stan,

Nie był dzban.

Mości xięże teologu,

Nim w śmiertelnym staniem progu

Nas spytay,

Przeczytay

Z psalterza:

Smierć zmierza.

Mości xięże kapelanie,

Kiedy pora, nam nastanie,

Ze tańce,

W rozańce ;

Nowinki,

W godzinki.

Zamienią się? nasze karty

W xiażki święte, bo nie żarty!

Zartuiem ,

Kartuiem :

Smierć czeka ,

Człowieka .

Swiat , nie światło : ty świecznikiem ,

Oświecajże słów promykiem ,

Ni chuchu ,

Ni ducha :

Cmią cienie ,

Sumnienie .

D W O R S K I E Y M Ł O D Z I .

Pożegnał się ten z rozumem

Kto dwór zwał łask wielkich tłumem

Tam łaski,

Jak trzaski

Lataią;

W łeb daią.

W obietnicach złote góry

W skutku kruche, łask farfury :

Pan dworski,

Kot morski;

Choć mówny,

Nie łowny.

Z domu wiedzie, dość paradnie

Lecz wyiedzie, oklep snadnie :

Stół chiński,

Koń fiński;

Za katy,

Strokaty.

Ty dworaku

Nieboraku,

Kręcipięto,

By nie wzięto,

Patrz, nieba;

Coć trzeba?

Uważay,

Poważay.

Tam wiek tracić, młodym fama;

Lecz w sumnieniu znaczna plama:

Gdy młodzi,

Co szkodzi,

To dbaia,

Chwytaia.

Dworskie mody, polityki,

Łacno łamia cnoty szyki.

W nich smaku,

Jak w raku:

Bez cnot nic!

Będziesz fryc.

Złych kompanów straszne rotę,

Z nich cię bierze grzech w obróty?

Niecnota,

Hołota,

Kolega,

Dolega.

Ze złym liga w długim czasie

Trzyma serce iako w prasie

W niedoli,

Swywoli;

Złe kluby,

Do zguby.

Nie dasz danku farbie z kretą:

Dwór bez cnoty, nie zaletą;

Maniery,

Cnot cery

Są probą,

Ozdobą.

Własnych fortun dwór podszewką

Bydź mienisz: lecz tą polewką

Choć żyiesz,

Nie styiesz:

Wszak długi,

W zasługi.

Kręci wirem świata morze

Paliwoda tyś we dworze,

Szeptami,

Plotkami

Dość sprawny

I iawny.

Latasz wszędy, gdzie nie proszą

Szczęścia skrzydła, cię unoszą:

Któs mydłem

Ty skrzydłem

Cię zdradzisz,

Zle radzisz.

Z fortun kołem mózg się kręci

Fatów obrót nie w pamięci

O kołku,
Bydź w dołku,
Z fortuny,
Do truny.

Nie nasycą tany dworów,
Milsze tony świętych chorów:

Tak wiecznie,
Bezpiecznie
Ta rada,
Nie zdrada.

Więc co żywo skocz ochoczo
Za instynktem szłapio, kroczo,

W niebie dwór;
Świat plew wór:
Tam meta,
Zaleta.

Na dworskiego polityka
Nie igraszka, iest motyka,

Lopata,
Gdzie chała

Pokaże,
I skaże.

PATRYOTOM KORONY

POLEKIE I W X L

Wielki dzień dnia

P

Ona wolności iobymia

To tobie!

Bo w grobie

Niewola

Ziobola

Miśwa blaza, az klicza

Złota wolność az Polita

Qic dala

Wtala

Bośc dawon

To izwan

Ony w hołbie, dnia 607

N góz słuszca Iuk prawy

PATRYOTÓM KORONY
POLSKIEY I W. X. L.

Przez świat sławny mój Polaku,

Dla wolności iedynaku

Po tobie!

Bo w grobie

Niewola,

Niedola.

Męstwo Marsa, za Felixa,

Złota wolność za Fenixa

Cię dała,

Witała

Dość dawno:

To iawno.

Orły w herbie, biorą góry,

Z gór strącaią Park pazury:

Na spony,

Obrony

Nie dóyda,

W dół póyda.

Smierć papuga ladaiaka

Uczy gadać twego ptaka:

Tu ślisko,

Grób blisko:

Gniy nisko,

Orlisko.

Ey Polaku, orli ptaku,

Nie ulecisz na rumaku

Smierć sidłem,

Węzidłem

Uchodzi,

Dogodzi,

Choć żółwiowe sprzęgay cugi,

Gdy przysądzą fatów rugi:

Pośpieszysz,

Ucieszysz

Tą iazdą ,
Gdzie gniazdo
Ci pokażą tarte dęby
Co piłuią twarde zęby :
Sosnina ,
Osina
Naznaczy ,
Okraczy.
Cny narodzie ,
Grob cię bodzie.
Smierć niezbyta,
Niepolita
Powoli ,
Niewoli ;
W swe łyka ;
Zamyka.
Czy ty orzeł , czy ty kawka
Wkrótce zdłabi kaszel, czkawka
Smierć szyie ,
Zaszyie ;

Zawali ,

Obali.

Móy Litwinie ,

W dobrej minie ;

Junak z ciebie ,

Nim w pogrzebie ,

Smierć kroczy ,

Utroczy

Pogonia ,

Bez konia.

Wszak mawiaią ;

A nie białą :

Ciesząc żądze ,

Po pieniądze

Do Litwy ,

Bez bitwy :

Bądź złoty ,

Z liczb cnoty.

Jak bez słońca nikną farby :

Tak bez cnoty , giną skarby

Z Polaka ,

Zebrała

Kto sądzi ,

Nie zblądzi.

Z ostrożnością ,

Z twą wiecznością ;

Mało wiele ,

Powiem śmieie :

Cnót ile ,

Dóbr tyle

Zyskałeś ,

Wskórałeś.

Niestatecznie ,

Choćbyś wiecznie

Nabył dobra ,

Gdy nie dobra

Fortuna ,

Twa truna

A zbiory

Jak wiory.

— 63 —

C U D Z O Z I E M C Ó M.

Witam gości w naszym kraju

Z wami chętnie, iakby w raju

Zyć chcemy,

Będziemy

Společnie,

Statecznie.

Wasze strony,

Jak Dodony

Cudze kraie,

Mówne gaie

Was pytać,

Was witać

Pragniemy,

Zyczymy.

Miły gościu mości Panie

Prosim, dayże serca zdanie

E

Ocz chodzi ?

Co szkodzi ?

W tych krajach,

Czy Raiach.

Słyszę mówisz : Polskie kraie

Codzień mają, śliczne maie :

Wesoło,

I czolo

Pogodne,

Swobodne.

Jeno marce,

Złe na starce ;

W zimne styczenie,

Nie zbyt ślicznie :

Tam groby,

Choroby

Dość gęste,

I częste.

Liczą w lutych,

Z lat wyzutych ;

Z listopady ,

Jako grady

Padają ,

Chwytają

Całuny ,

Do truny.

Mości Panie ,

Myli zdanie

Niechaj biału ,

Umrzesz w maiu

Przysłowie .

Opowie ;

Tak uczy :

Śmierć kluczy.

Więc ostróżnie , Panie Włochu :

Nie truj zdrowia , w Polskim grochu

Bo krzyknie ,

I ryknie :

Och ! Pan Włoch !

Zły tu groch .

Kwaśno , słono , ktoś nie iada ;

W prząśnym , w słodkim siada zdrada :

Oszuka ,

Dokuka ;

Dość iedna ,

Smierć biedna.

Móy Francuzie !

Wierzay muzie :

Ruskie kwasy ,

Wszystkie czasy

Dość psuią ,

Dość truią

Bez soli ,

Smierć boli.

Ey Francuzie !

Mor w kapuzie

Oślep chwyta ,

Ani pyta

Czy ty *La* ?

Czy *de La* :

Czy ty Franc?

Czy ty Hanc.

Smierć Francuza,

Jak kobuza;

A Niemczyka,

Jak kulika

Kusego,

Tłustego

Osiecze,

Opiecze.

Panie Niemcze,

Cudzoziemcze!

Przy defektach,

Nic po fechtach:

Nic *Vas, Vas!*

Der, di das;

Smierć, raux! raux!

Kumeraux!

Nic tésaczki,

Nic kruhlaczki!

Miey ochotę,

Bronić cnotę:

Przez szpady,

Układy,

Dość szparka,

Pchnie Parka.

Cnót się chwyta bez odmiany,

Szacuy parol Bogu dany;

Z parolu,

Bez bolu

Schódz z placu,

Bez płaczu.

W modnym kroiu,

W krótkim stroiu

Język długi,

Złe zasługi

Odbiera,

Zawiera.

Precz kusa,

Pokusa.

PANÓM DYSSYDENTÓM.

Strasznego Maiestatu Panie

Dałeś rozum, dayże i poznanie

Jedney prawdy nie omylney,

Ku zbawieniu nam przychylney :

Bo są głowy,

Jak u sowy

Bez rozumu,

Z fałszów tłumy

Przy uporze.

Jedenś Boże, jeden chrzest, ofiara,

Jedna dusza, jedna musi wiara

Bydź od ciebie,

Która w niebie

Twęj czeladzi,

Lud osadzi :

A zaś inna,
Jako gminna
Lud zawodzi,
Nader szkodzi,
Bo na wicki.
Chrystus, owce wabi do owczarni;
Krnąbrne kozły, pędzi do koziarni;
Swym rozumkóm nie ufaymy;
Falszu z prawdą nie zwiiaymy.
Ach szukaymy dusz Pasterza,
Nim śmierć chwyci z za kołnierza
Już pod nasem!
Mości Panie, grzeczny Dyssydencie
Nie bądź grzeszny, błędny, iak w odmencie
Wszak w momencie,
Na okręcie
Z dusz ruiną
Ludzie giną;
Patrz! nie długa,
Twa żegluga;

W co styrnią,

Gdzie kiernią

Lat zapędy.

Nie exkuza, że tak uczy kircha.

Bo odpowie skórka, tłusta ircha:

Gdy w kłopotcie,

Jak w robocie

Smierć wyprawi,

Nie zabawi.

Myśl nieboże!

Nie pomoże

Nic Anglia,

Saxonia.

W Park areszcie.

Wszak zawodzi korzyść, po respektach

Krótkich świata; bydź w wiecznych despektach,

Za kapłuna

Chuda truna;

Za wygody,

Wieczne głody;

Zła odmiana ,

Dla Wać-Pana!

Zycie tłuste ,

W cnoty puste

Zada maku.

Nie w Senacie , siądziesz w koszu , w saku ,

Nim doczołgniesz Nieba choć na raku :

Przeymą sidła , zamkną klatki ;

Boś bez świętych , i bez matki.

Ach bez głowy!

Bez przymowy ;

Gdzież jest ona ?

A tu spona

Smierci chwyta.

Myśl co wskórasz ! co wygrasz ? iak wiele ?

Chyba kurka , na twoim kościele.

Ten omdlewa ,

To ci śpiewa :

Zbor bez krzyża ,

Łask ubliża.

Ach niestety,

Łzy bez mety,

Bez waloru,

Dla uporu!

Już po czasie!

A gdy psalmy nócisz Dawidowe,

Do iedności miej serce gotowe:

Móy Dawidzie,

O cię idzie!

Radź o sobie,

W życia dobie;

Łlagay Boga,

Nim nie trwoga,

Przeżegnay się,

Nawracay się;

Wszak Bóg czeka

Ach bez Piotra, bez iego stolicy

Tu Panowie są Ewangelicy!

Prościesz ducha,

Aby skrucha

Was zleczyła,

Przytuliła :

Taka rada,

Wszak nie zdrada!

Dyssydentóm,

Konfidentóm

W Polskiem Państwie.

M I A S T A O B Y W A T E Ł O M .

Miasta zdobią kamienice

Rynki, gmachy, wtaż ulice

Imbary,

Koszary,

Przydały

Dość chwały.

Górze biorą niebotyczne

Wieżę, wały, zamki śliczne:

A przecię,

Jak wiecie,

Są hardzie,

W pogardzie.

Świat mieszczany,

Między pany

Wszak nie liczy,

Jeszcze krzyczy

Na możność,

Wielmożność

Krzywi się,

Marszczy się.

Jedna dla nich, śmierć cudowna

Która panów z głupem równa:

Zarównie,

I głównie

W pałace

Kołacc.

Szczupła wielkim miastóm chluba,

Gdy altecóm grozi zguba.

Nadeyda,

I weyda

Ruiny

W machiny.

Arsenały od perzyny

Nie obronia od ruiny:

Wszak miasto,

Jak ciasto

Rozgniota ,

Z bied rotą.

Jak rdza zjada styrskie stule;

Tak Mars broczy w krwi kanale

Fortece ,

Altece :

Na zguby ,

Pasz chluby.

Słońca promień, śnieżne góry

A śmierć niszczy miejskie mury :

Dóść częsta ,

I gęsta

Nowina ,

Ruina.

Lekki laufer , śmierć nie chromy ;

W lot obleci sklepy , kromy :

Okrąży ,

Choć dąży

Powoli ,

W niedoli.

Więc rynkowy ,

Ratuszowy !

Niech łokciowy ,

I szynkowy

Swe zbiory ,

Za wiory

Poczyta ,

Cnót pyta.

Stońca promieni, śnieżne gorzkości

A śmierć niżej miękko mury walczy

Dość cwałów, dostajm miedzi w alpacas

I gęsin

Nowina ,

Ruina

Łekki lauler, śmierć nie chomę, ywini

W lei obłoci sklepę, kromy wstępnem W

Okręży ,

Choć bąży

Powoli ,

W nicholi

NĘDZNYM TU KMIĘCIÓM.

Biedni kmiecie! to powiecie,
Ze was cetnar, prac, dość gniecie:

Tu praca,

Jak prasa

Lud tłoczy

Roboczy.

Bieda rani, i dokucza,

Jak żar rybkóm z siatek, z bucza:

Atoli,

Powoli

Bóg koi,

I goi.

Kmiotek, stęka,

Ze tu męka:

Lecz przy zgonie,

Nie utionie

F

W łoż rzekach

Po wiekach,

Po potach,

Kłopotach.

Wszak weseley, śmieley chłopek,

Co, iak mrówka, dźwiga snopek,

Po cepie,

Spi w sklepie,

W dolinie,

W perzynie.

Ty oraczu!

Pełen płaczu:

Smierć macocha,

A twa socha

Co wskóra?

Ey skóra

Zaboli!

Gdy zgoli.

Smierć i chłopy,

Jako snopy;

Z gruntów brozdy,

Jako drozdy

Wybiera,

Zawiera;

Tratuie,

Morduie.

W czysca sieci,

Jak w osieci

Kąkol duszy

Twey wysuszy,

Wywróci,

Wyklóci,

Naparzy,

Rozżarzy.

Twe woliki trzymasz w pługu:

A śmierć ciebie wezmie w długi,

W oborze,

Z plec sporze

Odzienie,

I mienie.

UWAGA ZABAWNYM, CZY ZATRU-
DNIONYM CHMIELEM GŁOWÓM.

Na waletę, wiersz by metę

Założył: lecz swą zaletę

Zakaty,

Wiwaty

Wznawiaią,

Wskrzuszaią.

Jużby rychley oschło pióro;

By nie dały weny sporo

Achtele,

Butele

Puhary,

Nim mary.

Tyś bez wierszów dosyć sławny

Z oczu, z mordy, opoy iawny

A z brzucha,

Bez ucha

Baryła,

Otyła.

Bez liwarów, gęba kufa;

Połknąć antał, sobie ufa:

Nie zmyli,

Wychyli'

Dość smagle;

I nagle.

Darmo puzdro, lepiej w pipie;

Gdy smak smagły ięzyk szczypie:

Dogodzisz

Wszak brodzisz

W aptece,

Jak w rzece.

Smagło chlustasz trunek różny:

Często zatém tyś podróżny

Do Rygi

Po figi

Obfite,

So vite.

Oczy mokre, iako bańki;

Nic nie widzą, ieno szklanki.

Jak wstanie,

Dostanie.

Bolą oczy blachmalowe,

Gdy szkła drobne są stołowe;

Wraz huczysz

I tłuczysz

Na miazgi,

Drobiazgi.

Stłukł się respekt na kieliszki

Zbrzydziły ie, twoje kiszki

Antały,

Twe pany:

Czapkuiesz,

Waruiesz.

Gęba huczy chmielem dęta

Niech piskłęta, czy karłęta

Tym truią ,

Traktuią :

Mnie miła

Baryła,

Mnie choć z lagrem day achtele

Co nayżywiey nieś butele

Niech zginą ,

Mnie miną

Kaczeczki ,

Lampeczki.

Kurza główka choć omdlewa

Dobra gęba , iak cholewa

Nadgrodzi ,

Gdy brodzi

W rostoczy

Po oczy.

Stóy , dla Boga , obiboku !

Patrz choć zezem , śmieró na oku ,

Dopiasz ,

Dobiasz

Twe życie,

Nie skrycie.

Zał mi ciebie zmokła kokosz:

Będzie we łbie, w mózgu rokosz,

Twa skórka,

Jak burka

Na słocie,

I w błocie.

Zał mi klocu! brzuch machina

Rozpłynie się, iako glina:

Drżysz z febry,

A cebry

Nie zmylisz

Wychyłisz,

Akwawita

Dobrze świta

Od węgrzyna,

Twa czupryna

Jeży się,

Choć łśni się,

Cóś trwoży,

Smierć wróży.

Nie odeprzesz, nosem ryjąc;

Nie wymodlisz, czołem biiąc:

Twe mary,

Legary

Swobodne,

Wygodne.

Z czar, nie z czarów, twe choroby

Popchną w groby, trunków proby:

Mixtura,

To fura

Dość lotna,

Obrótna.

Próżna flasza, cię odstrasza;

Próżna krypta, cię zaprasza:

Butele,

Łez wiele

Przydacie,

W lat stracie.

Miękcza gęby

Suche zęby

Brzuch pakuia ;

Nie żałuią

Ryczałtem ,

I gwałtem

W grób śpieszą ,

Nie cieszą.

Dośćże paku ; wiek na haku ,

Z lury gnoiu wstań robaku

Robacy ,

Bez pracy

Otoczą ,

Rostoczą.

Rzucay chmieie , brzydkie ziele

Zamknij gębę , stul gardziele

W te ziółka ,

Jak pszczołka

Smierć wleci ,

Kark zleci.

Kuflów smoku, obiboku!

Przetrzyj oczy w życia zmroku,

Wiersz budzi,

Nie łudzi:

Wraz zaśniesz,

I zgaśniesz.

Dobijaj się,

Dopijaj się

Nieba łzami,

I cnotami:

Tam miarą,

Nie marą,

Więzista,

Rzęsista.

Smierć jak mała, to wyrazi

Co nas zdobi, lubo każy:

Jak poczniesz,

Tak spoczniesz

Wschód iaki,

Zmrok taki.

RADA WSZYSTKIM STANÓM.

Wszystkie stany,

Na przemiany

Upadajcie,

Wyciskajcie

Z powieki,

Łez rzeki

Sędziemu,

Świętemu.

Boskie rany;

Jako ściany

Niech zasłonia,

I obronia

Każdego,

Grzesznego,

Od kary,

Nim mary.

I MARYA

Niech nie miia ,

Wnętrznosciami

Zaslugami

Folgujac ,

Ratuiac

Czlowieka ,

Co czeka.

— 12 —

UWAGA PRAWDY Z ROZRYWKĄ.

Grzeszniku ,

Bez liku :

Ach grzech , grzech !

Nie śmiech , śmiech ,

Smierć matula ,

Jako dula

Już na nosie ,

Dbayże o się

Grzeszniku !

Indyku

Nadęty ,

Przeklęty

Stul ogona ,

By zbawiona

Była dusza ,

Ciała tusza

Oł szlagi,
Czy plagi
Śmiertelney,
Piekielney.
Prawda radzi,
Pycha wadzi:
Ta chymera
Lucypera
Zniżyła,
Wtrąciła
W łez rzeki,
Na wieki.
Śmierć babula,
Jak cybula
Łzy wyciska,
Gdy przyciska
Twa główka,
Makówka
Nie boli
W swey woli.

Smierć macocha Oj szaga
Kto grzech kocha Oj plagi
Z kosy stali Smierć
Wałkiem, wali Piekło
Z miłości, Powódz
Aż kości Kuchnia
Wylazą, Ta chyma
Z urazą. Lasy
Smierć matula Smierć
Nas przytula Wzrost
Głaszczę, wabi, Wrażliwość
Nim zadłabi, Na wiatr
Grzeszniku! Smierć
W konciku, Jak
Nie ślicznie, Jak
Publicznie. Głównie
Smierć matula, W głowie
Usta stula Mówka
W gardle kością, Nie boli
Stawa ością W swym

Co ma, tka,
Ta matka
Nic nie ma,
Ta mama,
Nic i tobie nieda w grobie,
Na iey łonie spoczniesz sobie
Ubogo,
I z trwogą,
Po holach,
Na molach.
Gdy śmierć zmoże
Nie pomoże
Broda ruda,
Ani duda
Ni łez tłum,
Kotłów bum,
Trąb ra, ra,
Gdy zagra,
Maski, fraszki,
Oraz flaszki

Nic muzyki,

Złe żarciki:

Za karty,

Tam harty;

Za tuzy,

Tam guzy.

Ty łyk łyku,

Smokczesz bykn

A śmierć w szyku

Na przesmyku

Już stawa,

Przygrawa,

Niestety!

Menwety.

Ty huł huli,

Do gębuli

A śmierć stuli,

Czas iuż luli

W napoiu

Opoiou,

Za szklanki,

Da bańki.

Smierć myśliwiec,

Młodzik, siwiec

Bez harapu,

Capu łapu

Uszczwany,

Zszarpany

Wnet ięknie,

I stęknie.

Jednym ciągiem

Kosy drągiem

Sięga pana,

I Iwana

W łeb wali,

Obali

Nim zgubi,

Naczubi.

Smierć ślepucha:

Koło ucha

Smiało chodzi,

Wielu zwodzi

Gdy wiwat,

Czyli lat

Zyczymy,

Pomrzemy.

UWAGA NIKCZEMNOŚCI ŚWIATA.

Wiwat JEZUS i MARYA

Sliczna w Niebie kompaniia.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt,

A świat cały fig funt, funt.

Nic potentat, nic Król wszelki,

Jeden Bóg nasz Pan to wielki.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt etc.

Łudzka przyiaźń dla zabawy,

Bóg przyiaciel ieden prawy.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt etc.

Nic bogactwa, nic fortuny,

Zebrak, bogacz wpadnie w truny.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt etc.

Złotogłowy, axamity

Drze śmierć, z głowy strusie kity.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt etc.

Zęby czasów rwą sobole

Karmazyny toczą mole.

Łaska Boska grunt, grunt, grunt,

A świat cały fig funt, funt.

Jak brylanty, tak kokardy

Ząb pokruszy czasów twardy

Serenady,

Pełne zdrady

Komedye,

Tragedye,

Promenady i bankiety

Bredko biorą swe walety.

A opery

Smiech to szczery

Jako sceny,

Krótkie weny.

Nie uwiozą dzielne cugi

Musim płacić fatóm długi

Szłapio, kroczo, i ochoczo

Dażą fata, ani zboczą.

Grob karytą, wozem mąry
Fantem będą wraz czarmary.
Zycie, zdrowie paięczyzna
Swiat sam spłonie, ta przyczyna.
Tu snem szczęście, chwała marą
Młodość, piękność lat poczwara,
Dzisiaj rososz i bogactwo,
Jutro ropa, i robactwo,
Swiat światelko,
Smierć miotełką
Wraz wymieci
Twe rupieci.
Próżność świata bąbel dęty
Prędzey niknie niż wir kręty.
Swiat skorupa,
Liczy krupa
Skąpo daie,
Hoynie łacie.
Jego skarby z słomy sieczka
Sława słaba iak banieczka.

Niebezpieczna z światem liga,

Kto nie zerwie, temu figa.

W niebie wieczność grunt, grunt, grunt,

Swiat dość mały, punkt, punkt, punkt.

Sami wiecie

Zle na świecie,

Ey! do nieba

Nam potrzeba.

Sw at bałamut, i fiut, fiut,

Nic po nim, nie gut, gut, gut.

Dwór niebieski to dwór, dwór, dwór.

Swiat plew pełen wór, wór, wór, wór.

W Niebie wieczność grunt, grunt, grunt,

Swiat dość nędzny punkt, punkt, punkt.

RHYTMUS DE VANITATE MUNDI.

Vivat JESUS et MARIA

Certa cunctis, cæli via:

CHRISTO Deo, laudis thus;

Mundo ficus, ulcus, pus.

CHRISTUS fixus est in ligno:

Mundus totus, in maligno.

CHRISTO Deo, laudis thus;

Mundo ficus, ulcus, pus;

Quæris, quid sit hicce orbis?

Plena arca flagris, morbis:

DEUS meus, omnia!

Cuncta mundi, somnia.

Pompa mundi, o amici!

Ramus stultus, arbor fici:

DEUS meus, omnia!

Cuncta mundi, somnia.

Mundus totus, parvum punctum,

Sed millenis malis junctum.

DEUS meus, omnia!

Cuncta mundi, somnia,

Mare iactat mundi bullam

Ebibit mors ut ampullam,

DEUS meus, omnia!

Cuncta mundi, somnia.

Bella, livor, rixæ luxus

Hujus maris sunt refluxus

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Veri boni maria.

Mundus cordis uncus, hamus,

Stulto voto hunc captamus

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Veri boni maria.

Basiat cor in amplexu

Sed occidit doli nexu

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Veri boni maria.

Ore promit centum laudes

Corde vomit mille fraudes

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Veri boni maria,

Mundus paret gloriosus

Qui globosus, hic gibbosus

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Veri boni maria.

Quid est fæda mundi larva?

Nisi mica, resque parva

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Nostra sunt gaudia

Terra tristis et afflicta

Ob defectus, et delicta

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Nostra sunt gaudia.

Pauper casa, dives fumo

Flos, ut rosa plena dumo.

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Nostra sunt gaudia.

Orbis , morbus ceu caducus ,

Spumat , humat ejus fucus :

JESUS , CHRISTUS , MARIA ,

Nostra sunt gaudia.

Fama orbis ficta Iris

Color pictus nugis miris

JESUS , CHRISTUS , MARIA ,

Nostra sunt gaudia.

Tot laborum hic munera ,

Tot sudorum sunt funera

JESUS , CHRISTUS , MARIA ,

Nostra sunt gaudia.

Tota forma gaudiorum

Ferre vultum otiorum ,

JESUS , CHRISTUS , MARIA ,

Nostra sunt gaudia.

Hic jocari , hic saltare ,

Nil æterna procurare :

JESUS , CHRISTUS , MARIA ,

Nostra sunt gaudia.

Quasi homo non sit cinis

Nec pateret rerum finis.

JESUS, CHRISTUS, MARIA,

Nostra sunt gaudia.

Sed dum caput nixum collo,

Ocellos, in Cælum tollo;

Cæli pompa, pomparum!

Mundus, nuga nugarum.

Rident poli pulchræ stellæ,

Vocant Cæli cor rebelle;

Cæli pompa, pomparum!

Mundus, nuga nugarum.

Vale Munde, sat immunde!

Cordis cella, Cælum, stella;

Cæli pompa, pomparum!

Mundus, nuga nugarum.

Ad M. D. G. B. V. M. S. L. O.

Conceptæ honorem

S. Joannis REGIS, ac OO. SS.

Cultum et Venerationem.

REJESTR MATERYY

Zawartych w tém Dziele.

P rzemowa ,	-	Karta j
Do czytelnika	-	
Uwaga śmierci wszystkim stanóm służąca		1
Starym uwaga	-	5
Młodym uwaga	-	12
Bogaczóm ciemnym oświecenie	-	19
Panóm uwaga	-	26
Uwaga Damóm	-	32
Rycerzóm uwaga	-	38
Duchownym	-	45
Dworskiej młodzieży	-	52
Patryotóm Korony Polskiej i Wielkiego Xięstwa Litewskiego	-	59

Cudzoziemców	-	-	-	-	63
Panóm Dyssydentóm	-	-	-	-	69
Miasta Obywatelóm	-	-	-	-	75
Nędznym tu kniecióm	-	-	-	-	79
Uwaga zabawnym czy zatrudnionym chmie- lem głowóm	-	-	-	-	82
Rada wszystkim stanóm	-	-	-	-	90
Uwaga prawdy z rozrywką	-	-	-	-	92
Uwaga nikczemności świata	-	-	-	-	99
Rhythmus de vanitate mundi	-	-	-	-	103

IMPRIMATUR

CAROLUS KARP J. U. D.

Canonicus Cathedr: et Officialis Vilnen:

mpr:

INSTITUT
BADAŃ LITERACKICH PAN

Biblioteka

<http://rcin.org.pl>

Tel. 22-68-63, 22-62-01 w. 42

87	- - - - -	Cożożenie
88	- - - - -	Panów Dżezjentów
89	- - - - -	Młania Opżwałda
90	- - - - -	Nędznym tożnędem
91	- - - - -	Uwaga sabbatym cęż kalendnym cęmno-
92	- - - - -	lam głowóm
93	- - - - -	Pała wężykim sędóm
94	- - - - -	Uwaga prawdy s tożżwa
95	- - - - -	Uwaga niścannosci świnta
96	- - - - -	Rhythmus de Yantale pęndi

Gieyml. II N. 3620.

1.20.

F
66